

на се блъснаха о него и го ругаеха, че имъ прѣчи на пжтя.

— Защо ли всички тъй бързатъ? И защо лицата на всички сж тъй загрижени и неспокойни? — мисли си девойката.

Но следъ като поживѣ между тѣхъ, тя всичко разбра. Тя забележи, че малцина живѣятъ безгрижно, че всички почти иматъ нѣкаква скръбъ, грижи и незадоволени желаня.

— Та ето какъ живѣели хората! Не, не живѣятъ тѣ добре.

И тжга падна като камъкъ на душата ѝ. Не единъ пжтъ тя си спомни думитѣ на жабата. Изгуби своята веселостъ. Тя вече не се смѣе, не се усмихва дори. Па нима човѣкъ може да бжде веселъ, когато вижда наоколо си толкова много скръбъ и мъжки?

— Колко добре ми бѣше по-рано, когато нищо не знаехъ! — каза си тя. — Какъ леко туптеше моето сърце! Какъ ми се струваше, че слънцето вѣчно свѣти надъ насъ. Но би ли желала да се върна пакъ тамъ? — пита се девойчето. — Не, не би искала! По добре да знаешъ, що се върши по свѣта, отколкото да живѣешъ, както азъ живѣехъ. Може би само тукъ живѣятъ така, и всѣки е огорченъ отъ нѣщо.

И девойчето напусна тоя градъ и тръгна да види други людски селища, други градове, села и колиби. Но вредомъ бѣ сжщото. Вредомъ хората живѣятъ съ тежки трудове и грижи, всѣкжде се проливатъ сълзи и се чувствуватъ незаслужени обиди. Отдавна нашето девойче съ месецъ въ косата и звезди на челото изгуби всѣка веселостъ, и сълзи на състрадание и жалостъ често мокрѣха неговитѣ ко-